

MAJKA
KUKAČKOVÁ

Pažitková smyčka

ARGO

MAJKA KUKAČKOVÁ

Pažitková smyčka

Ilustrace na obálce Dorota Branna.

Grafická úprava a sazba Tomáš Cikán.

Odpovědná redaktorka Martina Mašínová.

Korektury Kamila Drahoňovská.

Technický redaktor Milan Dorazil.

Vydalo nakladatelství Argo,

Miličova 13, 130 00 Praha 3,

argo@argo.cz, www.argo.cz,

roku 2025 jako svou 5836. publikaci.

Vytiskla tiskárna Protisk.

První vydání.

ISBN 978-80-257-4733-9

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

tel.: 226 519 383

e-mail: odbyt@kosmas.cz, www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v přátelském

internetovém knihkupectví www.kosmas.cz

1. Proč je dobré nespát sama (ANNA)

Doprčic, kterého pitomce napadlo do sbírky povídek z reálného života zařadit psychohororovou detektivku plnou neviditelných vraždících stvůr?! Jak mám teď asi zhasnout a spát?

No nic, pustím si nějaký seriál a snad u něj nakonec odpadnu. Bylo by fajn mít zas někoho, s kým bych usínila. Hned mě to uklidní, když vedle mě leží někdo další. Mám pak aspoň padesátiprocentní šanci, že se případná krvelačná smečka vrhne nejdřív na něj a já stihnu utéct.

Jenže to bych zase nezažívala takové zábavné návštěvy u gynekologa jako třeba loni. Šla jsem tam docela vystrašená, protože jsem nedostala menstruaci. Nezpozčila se. Prostě se vůbec neobjevila. A mohla jsem si pořád opakovat, že nejspíš o nic nejde, ale holt jsem člověk, co nevidí sklenici ani tak z půlky prázdnou či plnou, jako spíš potenciálně naprasklou.

Doktor mě samozřejmě s blazeovaným úsměvem hned směřoval k ultrazvuku: „Tak se podíváme, jestli je tam miminko.“

„Já ale těhotná určitě nejsem,“ upozornila jsem ho.

Oblažil mě ještě blazeovanějším úsměvem: „Ale co když přece jen. Nikdy nevíme.“

„To bych už musela být v desátém měsíci.“

Jeho šokovaný výraz mě pobavil, i když jsem byla pořád dost nervózní, jestli nemám rakovinu nebo něco podobného.

„Takhle dlouho už jste neměla styk?!“ vypadlo z něj vykolejeným tónem. Budiž ale doktorovi přičteno k dobru, že se hned poté vzpamatoval a nasadil pečlivě neutrální výraz. Ačkoliv jeho další poznámka taky nebyla zrovna profesionální. Prý že ani tak nelze těhotenství vyloučit, protože takové příběhy známe třeba z bible nebo starých řeckých pověstí. Ha ha.

Asi bych jeho údiv měla brát jako kompliment. Ano, pokud se pokusím sama sebe objektivně zhodnotit, myslím, že mám vcelku hezké oči. Vlasy taky ujdou, hlavně když svítí sluníčko a vytváří ve světle hnědém základu zrzavé záblesky. Postava normální. Mezi laťkami plotu bych neprolezla, ale zaseknutí se v brance mi taky nehrozí. Nejsem stíhačka ani vyžírka. Podle okolí jsem chytrá a je se mnou legrace. Jenže co z toho, když chlapi, které potkávám, jsou většinou zadaní nebo (dle vlastních slov) truchlí po svých bývalých přítelkyních a nejsou připraveni na další vztah. Nebo je u nich jasný důvod, proč si s nimi nezačínat. Jako třeba ten týpek, který celé rande vedl monolog o přípravcích, jež mu mají zajistit růst svalů, aby vypadal jako jeho oblíbenec Vin Diesel. No, zatím připomíná Vina maximálně tak hlavou. Z leteckého pohledu.

Tak co si pustím? Ach jo, proč jsem takový strašpytel s bujnou fantazií? A když už jsem, proč se důsledně nevyhýbám hororům? Dobře vím, že se budu bát ještě rok po zhlédnutí. Copak je normální, aby dospělá ženská usínala u sitcomu, protože sama ve tmě a nočním tichu nedokáže zavřít oči?

2. Koho zajímá rasa... koukej na ty boty! (EMMA)

„Tak dobrou, lidi!“ Nejradši bych se zbylými vytrvalci z týmu ještě poseděla, ale holt zítra brzy vstávám, tak se chci dostat do postele v nějakém rozumném čase. Koukám na mobil. Sakra, musím přidat do kroku, jestli mám stihnout svůj bus. Teda to poslední mojito nebyl dobrý nápad. Žbluňká to ve mně, jako bych vypila rybník. I s Rákosníčkem.

Ale musím uznat, že tady výborně vaří. Zajímalo by mě, co to bylo za omáčku v tom burgeru. Možná sem někdy vytáhnu Marka. Hrozně mě baví, jak mě sleduje, kdykoliv jíme venku. Sotva se propracuju za polovinu své porce, už vysloveně cítím, jak se snaží odhadnout, jestli to do sebe natlačím všechno. A pokud ne, vždy se s chutí ujme úkolu slupnout zbytek. Jako dítě musel být noční můra školní jídelny. Nebo spíš vepřika, který žil ze zbytků generovaných tou jídelnou, než se tam začal stravovat Marek.

Jej, zabořila jsem se podpatkem do mezery u obrubníku. To mám z toho, že se tu v duchu směju žravosti své drahé polovičky, místo abych koukala na cestu.

Ani bych nespočítala, kolik lidí už komentovalo, proč téměř pořád nosím lodičky s vysokým podpatkem. Jasné, není to nejpraktičtější obuv. Ale když měříte ani ne metr šedesát, tak si prostě chcete nějaký ten centimetr na výšku doplnit. A když navíc děsně rádi jíte, nepohrdnete možností si aspoň opticky nějaké to kilo ubrat. A co teprve pozitivní následky dlouhodobého nošení lodiček v podobě skvěle vytrénovaných lýtek!

Ovšem nečekala jsem, že se lodičky stanou doslova mým poznávacím znamením. Nakonec, nevybírám si kdovíjak extravagantní modely. A přesto. Nedávno mi líčil Ota, bývalý spolužák z právnické fakulty, že nějakí známí pořád tápali, o kom mluví, když se jim snažil připomenout mou osobu popisem „drobná, černovlasá, nosí brýle s tmavými obroučkami“. Velice zdráhavě prý připojil charakteristiku „Vietnamka“. Ani to nepomohlo, což ho překvapilo, neboť v našem ročníku opravdu nebylo moc dívek s asijským vzhledem. Až když z čirého zoufalství pronesl: „Pořád chodila v lodičkách na vysokém podpatku,“ byli ti známí hned doma. Otovi to prý dalo naději, že naše společnost na tom není s rasismem zas tak hrozně.

Potěšilo mě, že váhal s tím, aby mě označil za Vietnamku. Nejsem Vietnamka, ale Češka a je to pro mě důležitá součást identity. Nejsem Vietnamkou z hlediska národnosti, protože jsem se rozhodla pro národnost českou. A nejsem jí ani z hlediska státního občanství, protože když jsem získala občanství české, musela jsem se vyvázat z občanství vietnamského.

Odmala jsem doma slýchávala historky, jak ve Vietnamu nic nefunguje bez obálky. Všimné na úřadech je standard, který nikoho nepřekvapí. Podáte třeba nějakou žádost, měsíce čekáte na odezvu. A pak vám někdo po telefonu vysvětlí, že vaše podání sice přichází na řadu, ovšem chcete-li, aby bylo *zpracováno*, máte dotyčnému poslat nemalý finanční obnos. Jinak vaše žádost skončí zahrabaná někde hodně hluboko pod hromadou jiných. A že takhle může ze začátku fronty na její konec putovat i opakovaně. Existence a naditost obálky prý rozhodují také o tom, jak rychle člověka ošetří třeba v nemocnici. Zdráhám se uvěřit, že by zdravotníci ignorovali i pacienta v kritickém, život ohrožujícím stavu, protože nepředal poplateček za přednostní ošetření. Ale naši se jen ušklíbají mé naivitě. Neméně fascinující je systém školství. Každé dítě údajně musí chodit na doučování. I když ho objektivně vůbec nepotřebuje. Jelikož na doučování chodí k tomu samému vyučujícímu, který ho učí ve škole v řádných hodinách. A pro toho tvoří příjem z doučování podstatnou část živobytí. Máte inteligentní dítě a nechcete ho na doučování posílat? Bude ve škole dostávat bezdůvodně špatné známky tak dlouho, dokud se vám lekce navíc nezačnou zdát jako dobrý nápad. Dlouho jsem tato vyprávění brala s rezervou, dokud jsem při vyřizování českého občanství nepřišla s vietnamskými úřady do styku sama. Zanechalo to ve mně tak hořkou pachuť, že když bylo konečně po všem, zamávala jsem svým vietnamským dokladům bez jediné špetky lítosti.

Pak už zbývaly jen dva kroky. První – složit český státoobčanský slib. V zápalu nadšení jsem se ho naučila z paměti, abych posléze zjistila, že text slibu přečte úředník a ode mě se čeká pouze strohé: „Slibuji.“ Druhý – zvolit si novou oficiální podobu jména. Rozhodla jsem se pro přechýlené příjmení. Nejen proto, že se mi tak více líbilo, ale také jsem to považovala za praktické. Odpadnou věčné otázky: „Co z toho je jméno a co příjmení?“ myslela jsem si. Někdy to s tím optimismem vážně přeháním.

3. Když už přezouvám, stavím se i doma (ANNA)

Po tom, co jsem do půlnoci sjížděla Gilmorky, se mi ráno vstává dost těžce. Tím pádem místo vydatné a nutričně vyvážené snídaně zhltnu kus drobenkového koláče a běžím do garáže. Termín přezouvání pneumatik v 10:00 zní jako pohoda. Ale když se vykopete z postele v 8:10 a pneuservisák čeká s nažhaveným utahovákem víc než sto kilometrů od vás, už to taková pohoda není.

Prahu nechávám za sebou během chvilky. Ovšem pak nastane obvyklé utrpení. Ten umouněný kousek dálnice spolknou za deset minut a následně už jen okusuju volant, jelikož se co chvíli ploužím po okrese sedmdesátkou za někým, kdo se rozhodl, že je ideální čas na vyhlídkovou jízdu prostředkem silnice. Jasně, nikomu neupírám právo jet pomalu, ale občas uhnout ke kraji by bylo vážně milé. Pro rozptýlení si v hlavě zkouším

dát dohromady seznam pravidel silničního provozu Jeremyho Clarksona, ale brzy toho musím nechat, protože mi dělá problém vybavit si i nějaká jiná pravidla než ta, která zahrnují radlice a kulomety. Vynalézání auta, které umí jiné auto přeskočit, je trochu zábavnější, ale než zvládnou doladit detaily, dojeďu k pneuservisu.

„Čau Pepo!“ zahalekám.

„Nazdar Ančo. Tak jak je v Praze? Pořád blaze?“ vítá mě a mávne rukou, ať najedu dovnitř.

Moje zimní kola už jsou připravená a naskládaná do komínku u vjezdu. Jakmile vylezu z auta, snaživě stáhnou z hromádky první kolo a začnu ho valit ke zvedáku. Pepa si pobaveně odfrkne. „Huš!“ odežene mě a zvedne pod každou paži jedno. Tím líp, aspoň se můžu nerušeně kochat pohledem na jeho namakaná ramena. A klábosit s ním o tom, kde byl s manželkou na letní dovolené a kam se chystají příští rok.

Z pneuservisu jedu za našima. Tedy za tatškou a Karolínou. Moje vlastní mamka zemřela, když jsem byla na střední. Tatka pak pěkných pár let zůstal sám. Nakonec ale podlehl povzbuzování od obou svých potomků a zahájil výběrové řízení na novou ženu. A musím říct, že jsem často měla dojem, že kandidátkám opravdu oznamoval, že vstupují do soutěže a že já s bráchou jsme porotci. Tak nervózní ty chudinky často byly. Kdyby jen věděly, jak nízké nároky jsme s bráchou měli. Koneckonců, já už byla na vysoké a brácha (ač ještě fyzicky doma) mentálně prakticky pořád prodléval ve světě svých knih nebo počítačových her. Žaludek měl zocelený tatkovou dietou, která obnášela pravidelné

střídání smažených karbanátků a pečené krkovičky. Pračku v případě potřeby uměl zapnout. Tudíž šlo jen o to, aby si kandidátka rozuměla s tatškou. V případě splnění tohoto kritéria to za nás klidně mohla být plešatá kamionářka, která se ve volném čase věnuje tanci u tyče a závodnímu pojídání hot dogů.

Uznávám, trochu nás překvapilo, když se výherkyně stala soutěžící jen o pět let starší než já. A pravda, ještě víc nás překvapilo, když nám oznámili, že čekají přírůstek. Respektive, od Karolíny to zas tolik šokující nebylo. Byla očividně rodinný typ. Ale od tatky mi přišlo dost odvážné, že se cítil na piplačku s miminkem, když už měl po padesátce. Měl ale víc štěstí než rozu. Karolína se ukázala jako skvělá ženská a jediné, co mě dodnes trápí, je otázka, co vlastně ona viděla na našem tatkově. Totiž... ona tvrdí, že se jí na něm nejvíc líbilo právě to, jak se dlouho sám staral o mě s bráchou. Ale jestli je to pravda, tak by se svým zbytnělým pečovatelským syndromem měla něco dělat.

4. Kluci a deskovky (EMMA)

Hosté už jsou v plném počtu, nejžhavější novinky byly sděleny, první várka drinků již protekla našimi hrdly. Konečně se můžeme pustit do deskovek. Naší první volbou je Time's Up. Řada dojde na Matyáše a jeho přítelkyni. Ta odkryje kartičku a vystřelí: „Občas tě posílám, abys to koupil, že to mají v Lidlu v akci.“ Matyáš bez mrknutí oka reaguje: „Čokoláda!“ Hrozně se mi to líbí.

Doufám, že s Markem se také propracujeme až do takové úrovně vztahové propojenosti.

Když jsem mu před pár týdny říkala, že pořádám pro své kamarády večer s hraním deskových her, a nabídla jsem mu, aby se k nám připojil, byla jsem docela nervózní, jak pozvánku přijme. K mé úlevě ovšem bez zaváhání kývl, že rád přijde. Dokonce to stvrdil tím, že hned vytáhl mobil a zapsal si událost do kalendáře. A tak tu teď sedí na barové židli, metronomovitým pohybem se s ní otáčí doleva a doprava a snaží se zapamatovat si co nejvíc hesel z postupně otáčených kartiček. Vedle něj se o mou kuchyňskou linku rádoby ležérně opírá dokonalý obraz toho, co by mě mohlo čekat, když se nebudu pořádně snažit, aby mi vztah s Markem vyšel. Kluk, kterého přivedla Natálie.

Ona ho vzala jako kamaráda, aby poznal nové lidi. Netušila, že on by rád zaujal funkci jejího přítele. Což byl zřejmě jediný důvod, proč mezi nás přišel. Naše parta se mu nelíbí a jen chabě skrývá, že hraní deskovek je zábava pod jeho úroveň. Od začátku večera se vytrvale pouští do konfrontací s Natáliiným dobrým kamarádem Oskarem (asi v něm nějakou zvrácenou logikou vidí konkurenci). Všichni vnímáme, že se chce předvést a zapůsobit na Natálii. To bychom mu ani tak nezažívali. Jenže to bere za absolutně špatný konec. Snaží se na sebe upozornit halasením o tom, jak je chytrý a ve své práci vlastně jediný, kdo problematice rozumí, kdežto ostatní jsou neschopní pitomci. Bohužel pro něj, mezi námi jsou lidé, kteří se v jeho (údajném) oboru vyznají a valí na něj oči, co to mele za hlouposti.

Zkouší drsnácké vystupování nabašeného alfa samce. Vzhledem ke své tělesné konstituci a outfitu nesmělého úředníka však budí dojem vydry, která se účastní konkurzu na Godzillu. Když jeho nasazování na Oskara vygraduje v hlasité vulgarity, zakročíme, ale jinak se vůči němu snažíme aplikovat zenový postoj a pokračujeme v povídání i hraní her.

Přiblížil se čas, kdy odjíždí poslední metro. Všichni postupně odcházejí, jen on pořád okouní. Předpokládám, že chce s Natálií něco probrat a čeká, až budou ostatní pryč. Když se se mnou Marek loučí, váhá, jestli nás má nechat s takovým individuem samotné, ale já pochybuju, že by na nás nějak fyzicky útočil. Vzdálím se do vedlejší místnosti a nechám Naty prostor na tu očekávanou promluvu, ale pro jistotu nechávám pootevřené dveře. Nerozeznávám konkrétní slova, ale je patrné, že se dohadují. Po chvíli se Natáliin – teď už bezpochyby bývalý – kamarád rozloučí a konečně zmizí do noci. Naty za mnou přijde celá rozhozená. Vnutil jí dárek. Kosmetiku. Velmi specifickou kosmetiku, kterou Natálie používá, což ovšem dárce mohl zjistit jen tak, že jí prostudoval skříňku v koupelně.

Potěší mě, když Marek chvíli po odchodu ještě napíše, aby zkontroloval, že jsme v pořádku. Prý dokonce zvažoval, jestli Natyina kamaráda nemá prostě popadnout za límec a odvést. Ujistím ho, že zásahovka už není nutná. Následně se ozve i Matyáš, v němž toto setkání rovněž zanechalo hluboký dojem. Zarážející je, že dočasný už druhý den Natálii píše, jako kdyby se nic nestalo, a nechápe její rezervovanost. Nezbuďte jí než mu

důrazně vysvětlit, že jeho pojetí večera opravdu nebylo v pořádku a že rozhodně není normální takto agresivně nadávat jejím přátelům. Načež jí oponuje, že šlo o pouhé klukovské pošťuchování. Tak snad brzy najde nějakou dívku, které bude imponovat, že její partner okázale pohrdá jejím okolím i zájmy. Hodně štěstí!

5. Katastrofa jménem Karel (ANNA)

Rozloučím se s Eliškou na Můstku a nastoupím na metro domů. Mám tesklivou náladu. Chybí mi časy, kdy bydlela se mnou.

Nabídla jsem Elišce spolubydlení, když dokončila vysokou, protože do té doby bydlela na koleji. Myslela jsem to původně spíš jako přechodnou záležitost, aby měla víc času na zařizování nového ubytování; můj byt se vzhledem k rozměrům nedal považovat za komfortní bydlení pro dva lidi. Ale nakonec to fungovalo překvapivě dobře. Elce podle všeho nevadilo, že nemá vlastní pokoj, což mohlo patrně souviset s tím, že si plnými doušky užívala společenský život a po práci často vyrážela na nějakou akci s přáteli nebo za sportem. Takže jsme se kolikrát potkaly v bytě až pozdě večer, probraly události dne a zalehly. A tak plynuly měsíce, Eliška jiné bydlení nesháněla a já byla ráda.

Pak přišel Karel. Bože, to byl hrozně zvláštní vztah. Taková vztahová bipolárně afektivní porucha. A kvůli němu se Eliška rozhodla přece jen se přestěhovat. Aby mi dopřála soukromí, když teda mám přítele.

Tragikomické na tom je, že než stěhování dokončila, s Karlem jsme se zas rozešli. Nicméně, vezmu to popořadě.

V době, kdy jsem Karla poznala, jsem byla totální citová troska. A mohla jsem si za to sama. Klasický příběh naivní hlupačky. Zakoukala jsem se do týpka. Nalítla jsem mu na nenucené flirtování, hypnotický pohled tmavých očí a dolíček ve tváři. A když mi po čase prozradil, že má vlastně přítelkyni, byla už jsem v tom až po uši. Takže jsem jako nebetyčná kráva prostě čekala a nalhávala jsem si, že s ní třeba není šťastný, že se rozejdou a on bude se mnou. Dočkala jsem se něčeho jiného. Smsky s oznámením, že se svou přítelkyní čeká dítě. Současně s pozváním na oběd „někdy v týdnu, abychom pokecali“. Poslala jsem ho do háje a sešypala se. Hloupé na tom bylo, že jsem se zrovna nacházela v kanceláři. Sice už bylo po práci, ale seděly jsme tam ještě s jednou kolegyní. Takže chudinka Alice moje nervové zhroucení schytala z první linie. Ale čelila mu statečně, trpělivě mě vyslechla a snažila se mě trochu uklidnit.

Po tom ostudném večeru už jsem se v práci držela a znovu nebrečela, ale moc do zpěvu mi také nebylo. Po dvou měsících už zřejmě Alici přestalo bavit sledovat, jak se tam zdrceně mátožím, a rozhodla se mě rozptýlit tím, že mě seznámí se svým single kamarádem. Spunktovala společné posezení, načež se převělice nenápadně nechala po necelé hodině vyzvednout svým manželem a mě s Karlem zanechala v kavárně. Karel byl docela sympatický, pěkně se s ním povídalo,

tak jsem souhlasila s pokračováním u večeře. Neobešlo se to bez trapného okamžiku, protože na závěr obsluha přinesla automaticky společný účet a dotčeně mrmmlala, když jsem trvala na jeho rozdělení. Karla to ale nevykolejilo a nabídl mi pak, že mě hodí domů autem. Usoudila jsem, že Alice mě snad má natolik ráda, aby mi nedohazovala násilníka či vraha, a tak jsem nabídku přijala.

Těžko říct, jestli si za ten odvoz sliboval něco víc, ale spokojil se s čajem a s tím, že se ke mně pozval na další den na pečení muffinů. Musela jsem pak chtít nechtě ocenit jeho houževnatost. Zmínil se mi totiž, že nemusí ryby. A já jsem v jakémsi záchvatu zlomyslnosti smíchané s touhou mu ukázat, oč přichází, naplánovala na večeři lososa se špenátem. A světe div se, Karel to snědl, a ještě ze sebe vydoloval i pochvalu! A tak začala naše anabáze. Nezatajila jsem mu, co se mi přihodilo, než mě poznal, a upozornila ho, že mám po té zkušenosti značné problémy s důvěrou vůči mužům a nebudu hned tak schopná jít do nějakého vztahu. Byl hrozně chápavý. Ujišťoval mě, že i tak se chce se mnou vídat. Dokonce mi řekl, že má sám tak trochu psychologický blok po bývalé přítelkyni. Rozešli se před pár lety, on pak zkoušel randit s řadou dívek, ale nikdy mu to nevyšlo. Takže si myslí, že už se asi nedokáže znovu zamilovat. Dva rozbití se potkali.

6. Hlavně musím zavolat posily a přibalit svetr (EMMA)

Po dvou měsících randění Marek navrhne, že bych s ním mohla jet za jeho rodinou. Jsem samozřejmě nervózní jak pes. Být představena jeho mamince, a navíc u příležitosti její oslavy narozenin. Ufff. Dárky už jsou koupené, nabídnu se tedy aspoň, že něco upeču. Udělat vyloženě dort se mi zdá moc, navíc mám ozkoušený jen mrkvový. Raději tedy zvolím mini cheesecakes a pomerančové dortíčky s čokoládovým krémem. Před odjezdem mě Marek nabádá, ať si vezmu svetr, že jeho mamka moc netopí. Vezmu si propínací svetr, jaký nosím i do kanceláře.

Dorazíme do obce určené, ale místo abychom jeli rovnou k Markově mamce domů, zakotvíme v místní cukrárně. Marek mi cestou vysvětlil, že se tu sejdeme s jeho bratrem a švagrovou a všichni společně pak pojedeme za mamkou. Zdálo se mi to trochu jako vojenská operace, ale nic jsem nenamítala. Proti návštěvě cukrárny ze zásady neprotestuju. Druhá jednotka si to přihasí chvíli po nás. Zazmatkuju. Jak je mám vlastně oslovit?! Zvolím bezpečnější variantu. „Dobrý den,“ usměju se.

Adéla s Ludkem ale zřejmě nestojí o formální vztahy a kontrují: „Ahoj.“

Posadíme se a první Adéliná otázka zní: „Máš svetr?“

Zmateně popotáhnu za rukáv: „No, tady.“

Nesouhlasně zavrtí hlavou: „Ten je hrozně tenký.“ Ale pak se šibalsky usměje: „Neboj, já vezu deku. Podělím se.“